

(אור החמה בשם מהרח"ו) פירושו, **בְּהַאי זָר, דְּאִיהוּ זָר מְכַלְהוּ, וְלֹא אֶתְחַבֵּר בְּמַה דְּלִיתִיהּ דִּילִיָּה** שהוא כמו הזר שהוא מובדל ומופרש מכל שאר העם והוא אינו מתחבר אל מה שאינו שלו וכך ישראל לא יתקרבו אל הטומאה כלל אלא ינהגו עימה כזרים לגמרי (אור החמה בשם מהרח"ו).

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּמִסְתַּאֲבִין בְּנֵי נֶשָׂא לְתַתָּא ובא וראה שבשעה שנטמאים בני האדם למטה ואפילו במקצת, **מִסְאֲבִין לֹון בְּכֻלָּא, וְהָא אֶתְמֹר** מטמאים אותם מלמעלה בהכל ואפילו במה שאינם רוצים להיטמאות כי עבירה גוררת עבירה (רמ"ק) וכמו שלמדנו כבר. **אֲבַל, בְּשַׁעְתָּא דְּרוּחַ מְסַאֲבָא אֶתְעַר** אבל בשעה שרוח הטומאה מתעורר למטה (ס"א לַתַּתָּא, אֶתְעַר רוּחַ וְכוּ') **חֲשַׁבְתוּן זָר, אֶלָּא רוּחַ מְסַאֲבָא דְּלַתַּתָּא, אֶתְעַר רוּחַ מְסַאֲבָא אַחֲרָא** [כט], **וְאֶתִּיהֵיב לִיהּ רְשׁוּתָא לְנַחַתָּא לְעֵלְמָא** וניתן לו הרשות לרדת למטה. **מֵאִי רְשׁוּתָא** ושואל מה הרשות הזאת, **רְשׁוּתָא דְּקְדוּשָׁה דְּהוּה נְחִית וּמְחִי בִּיהּ** ואומר שזה הרשות הקדושה שהיתה יורדת ומוחה ומעכבת את רוח הטומאה מלרדת, **לֹא אֶשְׁתַּבַּח, וְאֶסְתַּלַּק** ועבשיו היא לא תמצא אלא היא מסתלקת ואין לך רשות יותר גדולה מזו כי בהסתלק הקדושה מיד הטומאה מזדמנת לשם (רמ"ק), **וּכְדִין אֶתְנַלְיִיא דִּינָא, לְקַבְּלִיהוּן דְּחִיּיבִין** ואז מתגלה הדין הקדוש כנגד הרשעים בכדי להיפרע מהם, **וְאוּסִיף דִּינָא עַל דִּינֵיהּ, וּכְדִין, תִּרִין**

אור הרשב"י

[כט] הרמ"ק אינו גורס חשבתון זר אלא רוח מִסַּאֲבָא דַּלְתַּתָּא אֶתְעַר רוּחַ מְסַאֲבָא אַחֲרָא.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

רוּחִין מִשְׁתַּכְּחִין בְּעֶלְמָא והוא מוסיף דין על דינו ואז נמצאים שתי רוחות בעולם, חַד, רוּחָא דְדִינָא רוח אחת הוא רוח הדין הקדוש מצד הגבורה, וְחַד, רוּחָא דְמִסְאָבָא ורוח אחת היא הרוח הטומאה (רמ"ק).

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֶעֱטְרִיכְנָא הָבָא לְמִימַר מְלָה דְאוּלִּיפְנָא מֵאָבָא צריך אני לומר כאן דבר שלמדתי מאבי רשב"י.

תָּא חַוִּי, הָבָא יְלִפְיִן מְנַנְע דְבֵיתָא בא וראה שכאן למדנו מנגע הבית. דְכַד רוּחָא מִסְאָבָא שְׂרִיָא בְּבֵיתָא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְדַבְּאָה לֵיהּ שכאשר רוח הטומאה שורה בבית והקב"ה רוצה לטהרו, שְׂדַר נִנְע צַרְעַת בְּבֵיתָא, לְקַטְרָנָא דָּא בְּדָא שולח הקב"ה נגע צרעת בבית מצד הדין הקדוש בכדי שיקטרגו וילחמו זה בזה, וְהָהוּא נִנְע לָא אֶעֱדִי מִבֵּיתָא, וְאָף עַל גַּב דְרוּחַ מִסְאָבָא אֶסְתַּלַּק מִהָהוּא בֵּיתָא ואותו הנגע לא מסתלק מהבית אפילו שרוח הטומאה כבר הסתלק מהבית ע"י הנגע מצד הדין הקדוש שלחם בו וסלקו בכ"ז אינו מסתלק, עַד דִּינִתְעוּן בֵּיתָא, אֲבָנִין וְאֵעִין וְכֻלָּא, כִּדִּין אֶתְדַּכִּי אֶתְרָא עד שישברו את כל הבית ואת האבנים והעצים וכל הדברים שהבית בנוי מהם ואז נטהר אותו המקום.

כְּהָאִי גְוֹנָא וכדוגמת כך נעשה עם האדם עצמו, מֵאֵן דְאֶסְתַּאב וְאֶתְעַר רוּחָא מִסְאָבָא וְשָׂרִי עֲלוּי שמי שניטמא וע"כ התעורר עליו רוח הטומאה ושורה בו, כִּד בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַבְּאָה עֲלֵמָא וכאשר רוצה הקב"ה לטהר את העולם מטומאתו, אֶתְעַר

רוח דינא תקיפא, ואשתכח בעלמא ושריא על ההוא
רוח מסאבא, ומקטרגי דא בדא, עד (דף נ"ה ע"ב) דיתעפר
מעלמא אז הוא מעורר את רוח הדין הקדוש והחזק ואז הוא נמצא בעולם והוא שורה
על אותו הרוח הטומאה והם נלחמים ומקטרגים זה בזה עד שרוח הטומאה עובר מהעולם,
וההוא רוחא דינא תקיפא, לא אסתלק מאתריה עד
דינתין אתר, שייפין ונרמין וכלא ואותו הרוח של הדין החזק לא
מסתלק ממקומו אלא עד שישברו אבריו ועצמותיו וכל גופו ע"י יסורים (אור החמה בשם
מהרח"ו), בדין אתדכי עלמא ואתעברו מניה רוחין
מסאבין, ועלמא אשתכח בדכיו ואז נטהר העולם ועוברים ממנו כל
רוחות העולם ואז העולם נמצא בטהרה.

ועל דא תנינן ועל כך למדנו, אתא לאסתאבא מסאבין ליה
ודאי שמי שבא להיטמאות למטה מטמאים אותו מלמעלה בודאי. ווי ליה
לבר נש כד שארי עליה רוח מסאבא, ואשתכח ביה
בעלמא ואוי לו לאדם כאשר רוח הטומאה שורה ונמצאת עימו בעולם, דודאי
לינדע, דקדשא בריך הוא בעי לבערא ליה מן עלמא
כי בודאי ידע שהקב"ה רוצה לבער את רוח הטומאה מהעולם ע"י יסורים אם לא יחזור
בתשובה שלימה. ופאין אינון עדיקיא דכלהו קדישין,
ואשתכחו בקדושה קמי מלכא קדישא ואשריהם אותם הצדיקים
שהם כולם קדושים והם מצויים בקדושה לפני המלך הקדוש, ושריא עלייהו
רוח קדישא, בהאי עלמא ובעלמא דאתי ושורה עליהם רוח
הלימוד היומו

הקדושה כפי מה שיוכלים להשיג בעולם הזה ובעולם הבא כפי מה שיכולים לקבל שם (רמ"ק). **בַּיּוֹן דְּאַתָּא צְפָרָא קָמוּ אֲזִלוּ** וכאשר הגיע הבוקר קמו רבי אלעזר ורבי חזקיה ממקומם והלכו לדרכם.

עַד דִּהּוּ אֲזִילִי, פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר ותוך כדי שהיו הולכים פתח רבי אלעזר לדרוש בסתרי תורה ואמר לבאר את מש"כ, (בראשית לב) **וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים** [ל] ומש"כ. **וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ** [לא], **דִּהּוּה אֲזִיל לְקַבֵּל אַבְוּהִי** שהיה יעקב הולך אצל אביו יצחק ולכן פגעו בו מלאכי אלהים.

תָּא חַזִּי, כָּל זְמַנָּא, דִּי־עֵקֵב אֲשַׁתְּכַח לְגַבְיָה דְלָבָן לָא מִלִּיל עֵמִיָּה קְדָשָׁא בְרִידָא הוּא ובא וראה שכל הזמן שיעקב אבינו היה מצוי אצל לבן הרשע לא דיבר עימו הקב"ה, (ולא אשתכח לגביה) **וְאִי תִימָא, וְהָא כְּתִיב** ואם תקשה ותאמר שהרי כתוב בפסוק, (בראשית לא)

אור הרשב"י

דהכוונה בזה להורות איכות השתדלות פעולותיו של יעקב היה שהלך לדרך ו' היינו זה היה כל הליכותיו שיהיה מרכבה לבחינת וא"ו שהוא תפארת וכך עלתה בידו שאברהם אבינו ע"ה היה מרכבה ליו"ד של שם הקדוש הוי"ה ברוך הוא ויצחק היה מרכבה לה"א ויעקב היה מרכבה לוא"ו וידוע שהיה כלול משניהם והיה נכלל בו גם כן יו"ד ה"א והיה מרכבה לשם הוי"ה ברוך הוא.

[ל] והבאר מים חיים ביאר על מש"כ ויפגעו בו מלאכי אלהים פירוש בו בלבן פגעו שלוחי דיני אלהים שעלו ליסטים בביתו ונטלו כל אשר לו בכדי לבטל מהשבתו הרעה שחשב לבטל הברית ולרדוף אחר יעקב. ועל זה רמו למקומו למקומו הראשון בעניות מלמד שעלו ליסטים וכו' בכדי שישאר עני שחשוב כמת (נדרים ס"ד ב) ולא ירדוף אחרי בית יעקב.

[לא] והדגל מחנה אפרים ביאר שמש"כ ויעקב הלך לדרכו תיבת לדרכו אינו מובן, ויש לומר